

**Dénes
Ferenc**

sportközgazdász

VÉLEMÉNY

Jó, hogy itt vagy, haver!

Gyakran böngésem kedvenc szabadidős sportszervezőm honlapját. Futással kapcsolatos információkat, versenyzési lehetőségeket keresek itt, talán ezért is tűnik fel a következő nagy rendezvény védnöki kara. Az eseménynek amúgy egy nagy áruházlánc a névadó szponzora, számos üzleti társ-szponzort és támogatót jelenít meg az oldal, meg hát sportról van szó, mégis csupa aktív, komoly feladatot ellátó politikus neve díszel a főoldalon – ismert sportolóé, atlétáé egy se. Korántsem egyedi, elszigetelt jelenségről van szó. Tapasztalataim szerint az utóbbi időben nemcsak a futball-, kézilabda- és egyéb sportpályák teltek meg újra politikusokkal, hanem nincs óvodai rendezvény polgármester nélkül, **egy jobb kiállításához legalább főpolgármester-helyettes kell, nemzetközihez miniszter.**

A védnök egy esemény „arca”, hitelesíti, segít eladni a szolgáltatást. De ahogy nézem a közvélemény-kutatásokat, úgy tűnik, ma nem a politikus a legmenőbb szakma. Meg hát amúgy is nehéz elképzelni egy olyan mondatot otthon, hogy: „Ne várjatok meg a vasárnapi ebéddel, futni megyek, mert képzeld, a Fővárosi Közgyűlés Tulajdonosi, Gazdasági és Közterület-hasznosítási Bizottság elnöke az egyik védnök”...

Befolyásolásról se lehet szó. Tapasztalatból tudom – volt idő, amikor magam is döntöttem, döntéseket készítettem elő sporttámogatásokról –, nem szempont, milyen rangú védnöki pozícióval „kínálják meg” a hivatalban lévőköt a szervezők. Azt gondolom, ma sincs másképp, az események értéke, társadalmi fontossága, a közjó szempontjai szerint döntenek támogatásokról, engedélyekről stb. az erre illetékesek, nem másért, például azért, hogy „forogjon a nevük”.

Már csak annál is inkább gondolom ezt, mert a korábbi éveknél professzionálisabbak lettek a politikusok. Annál nagyobb balfogást el sem tudok képzelni, mint amikor a volt főpolgármester beállt a budapesti kátyúk ellen tiltakozók közé, és ő is nyomta az autódudát. Egy politikus ne a dudát nyomja, hanem tegyen azért, hogy tűréshatáron belül legyen a kátyúk száma!

A politikus ne védnök legyen, hanem sportoló!

Sport- és kultúraszeretetét a sportolás és a meccsre járás, a színházi, zenei, művészeti eseményeken való részvétel hitelesíti, az általa vezetett intézményt pedig a jó döntések és a tisztesség – többek között. Futás, politikusok!

Talán valóban a demokratikus értékek fejletlensége lehet az ok. Ebben az országban hosszú évtizedek tapasztalata volt, hogy a családi körön kívüli közösségi tevékenységeket ellenőrizni, befolyásolni akarja a hatalom. Talán hozzászoktunk ahhoz, hogy egy társadalmi eseményt „a” politika bölintása és jóváhagyó mosolya legitimál – ennek hiányában rossz úton járunk... A sportban a politikai semlegesség nem azt jelenti, hogy minden politikai erővel „jóban vagyunk” (a mindenkori kormánypártiakkal persze jobban). A fejünkben élő ideális sport eszményéhez nemcsak a tiszta játék, a doppingmentesség, a kalmárszemély hiánya tartozik hozzá, hanem az is, hogy a politikához semmi közünk sincs. A sportolásunkat és mások sportolásának élvezetét mi magunk finanszírozzuk, erre büszkék vagyunk, közpénzt nemhogy nem használunk fel, de mi magunk támogatjuk a közt.

Így legyen, menjünk futni! Futás közben ne „felfelé” tekintsünk, magunk elé – nehogy felbukjunk egy kátyúban. És ha mellettünk felbukkan egy országosan ismert vagy helyi politikus, üssük hátba: Jó, hogy itt vagy, haver!